

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΟΧΥΡΩΝ

Η ΜΑΧΗ ΠΟΥ ΕΜΕΙΝΕ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

1

Στην όμορφη πόλη των Σερρών τα παιδιά, η Μαρία και ο Βασίλης, περιμένουν ανυπόμονα την επίσκεψη στο σπίτι του παππού τους Χρήστου. Η γιαγιά Μαρία είχε πεθάνει πριν γεννηθούν τα παιδιά. Γνωρίζουν πως όλο και κάποια ιστορία θα τους διηγηθεί ο καλός παππούς τους. Η πολυπόθητη μέρα ξημερώνει, ηλιόλουστη και λαμπερή! Τι καλύτερο! Τα παιδιά ξυπνούν νωρίς. Ανακάθονται στα κρεβάτια τους και αρχίζουν την κουβέντα.

- Μαρία, σήμερα θα πάμε στο σπίτι του παππού!
- Το ξέρω. Πώς και πώς την περίμενα αυτή την ημέρα όλη την εβδομάδα.
- Κι εγώ. Όλοι το ξέρουν πως οι παππούδες λένε τις καλύτερες ιστορίες.
- Πάμε να ετοιμαστούμε, γιατί ακούω τη μαμά να φωνάζει!

Σαν τα παιδιά ετοιμάστηκαν, διέσχισαν τον φωτεινό διάδρομο και κίνησαν για την καταπράσινη αυλή τους, όπου τους περίμενε το ολοκαίνουριο αυτοκίνητο του μπαμπά τους. Θα είχαν άραγε όλα αυτά τα πλούτη, αν πριν μια εκατονταετία δεν είχαν χάσει τη ζωή τους όλοι αυτοί που πολέμησαν στα οχυρά;

2

Το σπίτι του παππού βρίσκεται στο χωριό Άνω Πορόια, στους πρόποδες του βουνού Μπέλες.

- Παππού, παππού, ήρθαμε!
- Καλώς τα παιδιά μου. Τι κάνετε; Πώς είστε;
- Καλά, πολύ καλά, είπε η Μαρία.

-Εσύ, αγόρι μου, πώς περνάς στο σχολείο;

-Καλά, παππού μου, μη μου το θυμίζεις. Πώς και πώς περίμενα αυτό το Σαββατοκύριακο που θα ερχόμασταν στο σπίτι σου!

Τα παιδιά μπήκαν στο σαλόνι, όπου τους τοίχους κοσμούσαν κάδρα με τους προγόνους τους. Από κάτω έγραφε τα ονόματά τους. Πάντα άρεσε στα παιδιά να κοιτάζουν τις φωτογραφίες. Παρασκευή Μητροπούλου, Γιώργος Μητρόπουλος, Θεόδωρος Μητρόπουλος.....

-Παππού, παππού, ποιος είναι αυτός; Της Παρασκευής την ιστορία μας την έχεις πει, το ίδιο και του Γιώργου. Ποιος είναι όμως αυτός ο Θεόδωρος;

-Ο Θεόδωρος είναι ο πατέρας μου. Ο δικός σας προπάππος. Το τι μάχες έζησε δεν λέγεται, απάντησε ο παππούς πρόθυμα όπως πάντα.

-Σε παρακαλώ, παππού, θα μας πεις την ιστορία; Μου αρέσουν οι ιστορίες των προγόνων μας, παρακάλεσε ο Βασίλης.

-Καλά, καλά, θα σας την πω! Να ξέρετε ο προπάππος σας πολέμησε στην μάχη των οχυρών. Στη μάχη που έμεινε στην ιστορία.

3

Τα σύννεφα του πολέμου ανησυχούν τους Ευρωπαίους, διότι πολλές δικτατορίες ξαναπήραν την εξουσία. Στη Γερμανία το 1933 ανέλαβε την εξουσία το ναζιστικό κόμμα του Αδόλφου Χίτλερ. Από το 1922 στην Ιταλία βγήκαν στην εξουσία οι φασίστες με αρχηγό τον Μπενίτο Μουσολίνι. Οι φόβοι, όπως ήταν λογικό, δυστυχώς επαληθεύτηκαν, καθώς το 1936 η Γερμανία συμμάχησε με την Ιταλία δημιουργώντας τις δυνάμεις του άξονα. Σκοπός της Ιταλίας ήταν η κυριαρχία της στα Βαλκάνια. Έκανε το πρώτο βήμα στην Αλβανία, κρούοντας το καμπανάκι του κινδύνου για την Ελλάδα μας. Μα η Ελλάδα δε νικήθηκε. Παράλληλα η Γερμανία κατέλαβε αρκετές χώρες, μα αναγκάστηκε να στρέψει το ενδιαφέρον της στην Ελλάδα φοβούμενη επίθεση. Ο Μεταξάς είχε προβλέψει πως οι Βούλγαροι ήταν ένας διαρκής κίνδυνος. Έτσι έχτισε κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία, μια σειρά από υπόγεια φρούρια με πυροβόλα

και παρατηρητήρια, τη γνωστή «Γραμμή Μεταξά». Έτσι θα δυσκολεύονταν οι Γερμανοί να μπουν στην Ελλάδα μέσω Βουλγαρίας.

4

Βαριά σιωπή βασίλευε στο οχυρό Ρούπελ. Περιμένουν επίθεση. Έμαθαν πως οι Γερμανοί θα επιτεθούν μέσω Βουλγαρίας. Ο Φίλιππος, το μικρό παλικάρι, τους έφερε τα μαντάτα. Μα δεν έκανε καρδιά στον Δημήτρη Ίτσιο να τον αφήσει να φύγει. Δεν γνώριζαν πότε θα χτυπήσουν οι Γερμανοί. Έτσι ο Φίλιππος περίμενε πώς και πώς να υπερασπιστεί τα εδάφη της πατρίδας του.

-Αρχηγέ! είπε ο Φίλιππος, δεν φοβάστε πριν την μάχη; Η μάνα μου είπε πως οι Γερμανοί είναι αμέτρητοι, άγριοι και μας μισούν.

-Όταν κάποιος πολεμά για την πατρίδα του, ζωή και θάνατος το ίδιο κάνει αν δεν σωθεί η Ελλάδα, απάντησε ήρεμα ο Δημήτρης Ίτσιος. Έτσι περνά η νύχτα και ξημερώνει η θρυλική μέρα της 6ης Απριλίου 1941.

5

Ο Φίλιππος ξύπνησε από έναν βομβαρδισμό. Ο Ίτσιος φώναξε τον Θεόδωρο, τον ασυρματιστή. Είχαν μεγάλο πρόβλημα στα πυρομαχικά.

-Θεόδωρε, στείλε μήνυμα στα υπόλοιπα οχυρά πως θέλουμε ενισχύσεις. Οι Γερμανοί μας επιτίθενται.

-Μάλιστα, αρχηγέ! Όμως να ξέρετε πως ίσως να μας εντόπισαν. Ο Γιωργής στο παρατηρητήριο είδε, λέει, τους Γερμανούς με τα τανκ να προσπαθούν να περάσουν τα εμπόδιά μας.

-Έχει ο Θεός, μην αγχώνεσαι. Αν είναι γραφτό να αφήσουμε εδώ την τελευταία μας πνοή θα την αφήσουμε.

-Όλα για την πατρίδα! Όλα, φώναξε ο Θόδωρος.

Στιγμές αγωνίας περνούν όλοι στα οχυρά. Παρόλο όμως που οι Γερμανοί τα βομβαρδίζουν με τα αεροπλάνα τους, αυτά αμύνονται. Οι

Έλληνες πεινούν αλλά κανείς δεν εγκαταλείπει τη θέση του. Σαν η μάχη σωμαίνει για λίγο πάει ο Φίλιππος και λέει στον Ίτσιο.

-Αρχηγέ, η γραμμή κόπηκε και τα οχυρά δεν μπορούν να επικοινωνήσουν! Έτσι μου είπε ο Θόδωρος. Να πάω να τα φτιάξω;

-Μα, μικρέ, είσαι καλά; Μέρα μεσημέρι! Θα σε δουν και θα σε πιάσουν.

-Χαλάλι η ζωή μου να πάει για την Ελλάδα!

-Καλά μικρέ, πάνε.

6

Ο Φίλιππος πήγε να βρει τη ζημιά. Τη βρήκε γρήγορα και άρχισε να την επιδιορθώνει. Λίγο του είχε μείνει, όταν ξαφνικά άκουσε κάνα-δυο εξοργισμένους Γερμανούς που φώναζαν πως άμα βρούνε την είσοδο των οχυρών δεν τους τη γλυτώνει κανένας Έλληνας.

-Ει, εσύ! φώναξε ένας. Τι δουλειά έχεις εδώ;

Ο Φίλιππος τρόμαξε και σκέφτηκε πως αν πάει να κρυφτεί στο οχυρό, θα έβλεπαν πώς μπαίνουν και τότε....

Όσο και αν τον ρωτήσαν, όσο και αν τον φοβέρισαν, όσο και αν τον χτυπούσαν, το ελληνόπουλο δεν πρόδωσε την Ελλάδα. Οι Γερμανοί θύμωσαν και με μια μαχαιριά του άνοιξαν το στήθος. Τον παράτησαν και έφυγαν.

Στο μεταξύ στα οχυρά...

-Πού είναι ο Φίλιππος; ρώτησε ο Ίτσιος τον Θόδωρο.

-Αρχηγέ, από τότε που έφυγε για τις γραμμές δεν ξαναγύρισε, απάντησε.

-Πάρε ένα φανάρι και τον Γιωργή και θα τρέξουμε όλοι για τις γραμμές. Κάτι κακό θα του έχει συμβεί.

-Μάλιστα!

Έπειτα από λίγο μες στη νύχτα οι τρεις άντρες έψαχναν το παιδί, τον Φίλιππο. Ο Φίλιππος ωστόσο δεν σάλεψε. Ήταν αναισθητός. Εκεί τον βρήκαν οι Έλληνες. Ο Ίτσιος έσκυψε από πάνω του.

-Αγόρι μου, ζεις; τον ρώτησε.

-Δεν έχω άλλες δυνάμεις, αρχηγέ. Πεθαίνω. Έκανα το χρέος μου στην πατρίδα, ψιθύρισε και δεν ξανασάλεψε. Εκεί ο μικρός ήρωας άφησε την τελευταία του πνοή. Εκεί ο μικρός ήρωας πέταξε προς την αιωνιότητα.

-Με τέτοια παιδιά δεν θα χαθεί ποτέ η Ελλάδα, ψιθύρισε ο Γιωργής.

-Θόδωρε, πάρε μαζί σου το παιδί να το βάλουμε μαζί με τους άλλους ήρωες. Θα στείλω έναν άντρα μας να πει τα μαντάτα στη μάνα του. Τυχερή μάνα! Τι παιδιά ανέθρεψες!

7

Παρόλες τις προσπάθειες η Γιουγκοσλαβία παραδόθηκε και οι Έλληνες περικυκλώθηκαν. Πήρανε και τη Θεσσαλονίκη και όλες οι προσπάθειες πια ήταν ανώφελες. Οι Γερμανοί τούς ανάγκασαν να βγουν από τα οχυρά ρίχνοντας από τις τρύπες αέρια. Όταν εγκατέλειπαν οι Έλληνες τα οχυρά, οι Γερμανοί βρίσκονταν σε θέση σεβασμού τιμώντας τους για την ανδρεία τους. Τελευταίο παραδόθηκε το οχυρό του Ρούπελ. Ο Ίτσιος είχε πει στους στρατιώτες του να φύγουν. Έμειναν μαζί του μόνο ο Γιωργής και ο Θοδωρής. Ο αρχηγός των Γερμανών είπε στον Ίτσιο:

-Ποιος είναι ο διοικητής στο πυροβολικό;

-Εγώ!

-Δεν υπάρχει αξιωματικός;

-Όχι.

-Έχασα 232στρατιώτες και 1 αξιωματικό. Εσύ ευθύνεσαι για όλα!

Ο Γερμανός διέταξε τον θάνατό του και σήκωσε το πιστόλι του.

-Ζήτω η Ελλάδα!!! φώναξε ο Ίτσιος. Και αυτά ήταν τα τελευταία του λόγια.

Ο Γερμανός είπε όμως να αφεθούν ελεύθεροι οι δύο συναγωνιστές του.

Έπειτα η Ελλάδα σκλαβώθηκε.

Ο πόλεμος έληξε το 1945 με την απόβαση των συμμαχικών δυνάμεων στη Νορμανδία. Από το 1944 είχε να αντικρύσει η Ελλάδα καθαρό ουρανό.

8

-Ωραία ιστορία, παππού μου! Πάντα λες τις πιο όμορφες ιστορίες!

-Ευχαριστώ, Μαρία μου!

-Παππού, η κυρία στο σχολείο μάς είπε πως δύο γεγονότα εκείνη την εποχή συγκλόνισαν την ανθρωπότητα: η ρίψη ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι καθώς και το ολοκαύτωμα των Εβραίων στα Γερμανικά στρατόπεδα.

-Σωστά, παιδιά μου. Πρέπει να γνωρίζουμε πάντα την ιστορία, για να μην επαναλαμβάνουμε τα ίδια λάθη. Πρέπει να γνωρίζουμε την ιστορία μας, για να ξέρουμε τους ήρωές μας και προπαντός για να είμαστε περήφανοι για την πατρίδα που έχουμε.

Ελένη Ζαγκαρέτου